

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoKR/22/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118205391
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5118205391.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej, JUDr. Róberta Bebčáka, v právnej veci žalobcu v 1/ rade: I. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXXX/XA, XXX XX O. H., žalobcu v 2/ rade: O. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXXX/XA, XXX XX O. H., obidvaja zastúpení právnym zástupcom JUDr. Jánom Notom, advokátom, so sídlom I. XXX, XXX XX I., proti žalovanému: Mgr. F. I., so sídlom kancelárie Ul. N. XX, XXX XX P., správca konkurznej podstaty úpadcu: Václavů, s.r.o., so sídlom Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35 876 735, zastúpenému právnym zástupcom JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom M. N. XXXX/XX, XXX XX O. H., v konaní o vylúčenie majetku zo súpisu, o odvolaní žalovaného a o odvolaní intervenienta na strane žalovaného JUDr. Eva Plichtová, PhD., so sídlom kancelárie V. XXXX, XXX XX O. H., správca konkurznej podstaty úpadcu: UNISTAV HSV spol. s r.o., so sídlom 031 04 Veterná Poruba 134, IČO: 36 172 669, zastúpeného právnym zástupcom JUDr. Jozefom Polákom, advokátom, so sídlom M. N. XXXX/XX, XXX XX O. H., proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 5Cbi/9/2018-85 zo dňa 12. marca 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 5Cbi/9/2018-87 zo dňa 26. marca 2019, takto

rozhodol:

Odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 5Cbi/9/2018-85 zo dňa 12. marca 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 5Cbi/9/2018-87 zo dňa 26. marca 2019 o d m i e t a .

Odvolanie intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného, a to JUDr. Evy Plichtovej, PhD., správkyne konkurznej podstaty úpadcu: UNISTAV HSV spol. s r.o., so sídlom 031 04 Veterná Poruba 134, IČO: 36 172 669, proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 5Cbi/9/2018-85 zo dňa 12. marca 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 5Cbi/9/2018-87 zo dňa 26. marca 2019 o d m i e t a .

Žalobcovia v 1/ a v 2/ rade m a j ú voči žalovanému a intervenientovi vystupujúcemu na strane žalovaného n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) v poradí prvým výrokom určil, že nehnuteľnosti: byt č. XX, X. poschodie, vchod XM., evidovaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie O. H., nachádzajúci sa na parcele číslo 1057/59, druh stavby 9, popis stavby bytový dom H. Y. so súpisným číslom XXXX, na pozemku reg. C KN parc. číslo 1057/59 s podielom 7250/488553 na spoločných častiach a zariadeniach domu, zahrnuté do súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu Václavů, s.r.o. v konkurze, so sídlom Podhora č. 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35 876 735, nepatria do súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu. V poradí druhým výrokom okresný súd priznal žalobcom v 1/ rade a v 2/ rade nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

2. Žalobcovia sa žalobou doručenou okresnému súdu dňa 20.03.2018, domáhali, aby okresný súd svojím rozhodnutím vylúčil zo súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu Václavů, s.r.o. nehnuteľnosť,

a to byt č. XX, X. poschodie, vchod XM., evidovaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie O. H., nachádzajúci sa na parc. č. 1057/59, druh stavby 9, popis stavby bytový dom H. Y. so súpisným číslom XXXX, na pozemku reg. C KN parc. číslo 1057/59 s podielom 7250/488553 na spoločných častiach a zariadeniach domu. „Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej žalobe zo dňa 27.08.2018 uviedol, že uplatnený nárok žalobcu celom rozsahu uznáva. Má za to, že žalobcovia uvedenú nehnuteľnosť nadobudli v dobrej viere a nemohli vedieť o skutočnostiach, ktoré môžu mať za následok neplatnosť, neúčinnosť právnych úkonov, ktorými nadobudol nehnuteľnosť subjekt, od ktorého predmetný byt žalobcovia nadobudli. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016, s ktorým sa stotožňuje a podľa ktorého z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany je treba postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Pokiaľ nemožno zachovať maximum z oboch základných práv, vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nejako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní.“ Žalobca v reakcii na vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe písomným podaním zo dňa 28.01.2019 navrhol, aby okresný súd o podanej žalobe rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku.

3. S poukazom na § 282 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len „CSP“), § 284 CSP, § 285 CSP a obsah spisového materiálu, okresný súd konštatoval, že v prejednávanej veci boli splnené všetky zákonné podmienky pre rozhodnutie o žalobe rozsudkom pre uznanie nároku bez nariadenia pojednávania, predpokladané § 282 a 284 CSP. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku okresný súd oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu dňa 12.02.2019. Okresný súd teda žalobe žalobcu vyhovel a rozhodol rozsudkom pre uznanie nároku bez nariadenia pojednávania. Okresný súd žalobe žalobcov v celom rozsahu vyhovel, úspešnou stranou v konaní boli žalobcovia (žalobca v rade 1/ a žalobca v rade 2/), preto im okresný súd priznal voči žalovanému v súlade s § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný a intervenient na strane žalovaného, pričom JUDr. Eva Plichtová, PhD., správca konkurznej podstaty úpadcu UNISTAV HSV spol. s r.o., so sídlom Veterná Poruba č. 134, PSČ: 031 04 Veterná Poruba, IČO:36 172 669, v tomto podaní podľa § 82 ods. 1 CSP oznámila, že vstupuje do konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 5Cbi/9/2018 ako intervenient na strane žalovaného. Intervenient na strane žalovaného má právny záujem na výsledku konania, pretože má voči úpadcovi Václavů, s.r.o., so sídlom Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35 876 735 pohľadávku vo výške 3.647.920,96 Eur, ktorá pohľadávka je riadne prihlásená a zistená v konkurznom konaní a ktorej miera uspokojenia závisí aj od výsledku tohto sporu. Právny záujem intervenienta vyplýva aj zo skutočností uvedených v bode II. „tohto podania“, keď intervenient vystupuje ako zástupca veriteľov v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu Václavů, s.r.o. O obsahu rozsudku Okresného súdu Žilina sp. zn. 5Cbi/9/2018 zo dňa 12.03.2019 sa intervenient dozvedel dňa 24.04.2019. Žalovaný a intervenient na strane žalovaného v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zmysle § 355 ods. 1 CSP z dôvodov podľa § 356 písm. a) CSP podali odvolanie, pretože pre vydanie napadnutého rozhodnutia neboli splnené procesné podmienky. Okresný súd odôvodnil napadnutý rozsudok tým, že žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej žalobe zo dňa 27.08.2018 uviedol, že uplatnený nárok žalobcu v celom rozsahu uznáva. Napadnutý rozsudok je nesprávny a pre jeho vydanie neboli splnené procesné podmienky z dôvodu, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty nebol oprávnený bez súhlasu veriteľského výboru (zástupcu veriteľov) uznať žalobu žalobcov. Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej žalobe zo dňa 27.08.2018 uviedol, že uplatnený nárok žalobcu v celom rozsahu uznáva, je takéto jeho vyjadrenie neúčinné a nemohlo vyvolať účinky, ktoré predpokladá § 282 a § 284 CSP. „Uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 1K/12/2015 zo dňa 26.02.2016, ktoré bolo zverejnené v OV č. 44/2016 zo dňa 04.03.2016 súd vo výroku I. vyhlásil konkurz na majetok dlžníka: Václavů, s.r.o., Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35876 735 a vo výroku II. do funkcie správcu ustanovil KP recovery, k.s., IČO: 46 404 503, so sídlom kancelárie: Sládkovičova 6, 010 01 Žilina.“

5. Okresný súd Žilina uznesením sp. zn. 1K/12/2015 zo dňa 13.06.2016, ktoré bolo publikované v OV č. 117/2016 vo výroku I. rozhodol, že odvoláva z funkcie správcu: KP recovery, k.s., IČO: 46 404 503, so sídlom kancelárie: Sládkovičova 6, 010 01 Žilina, vo výroku II. rozhodol, že ustanovuje do funkcie správcu: Mgr. Imricha Šimuláka, so sídlom kancelárie: K. XXX, XXX XX P. a vo výroku III. rozhodol,

že odvolaný správca je povinný poskytnúť ustanovenému správcovi potrebnú súčinnosť tak, aby sa tento mohol riadne ujať výkonu svojej funkcie. Okresný súd Žilina uznesením sp. zn. 1K/12/2015 zo dňa 11.07.2016 ktoré bolo publikované v OV č. 136/2016 dňa 15.07.2016 rozhodol, že uznáva konkurz za malý.

6. Na schôdzi veriteľov, ktorá sa konala dňa 16.8.2016 o 09.00 h. bola spoločnosť UNISTAV HSV spol. s r.o., so sídlom Veterná Poruba č. 134, PSČ: 031 04 Veterná Poruba, IČO: 36 172 669, zvolená do funkcie zástupcu veriteľov. „Okresný súd Žilina výrokom I. rozsudku sp. zn. 26Cbi/15/2016 - 194 zo dňa 05.12.2017 určil, že žalobca UNISTAV HSV spol. s r.o. v konkurze, IČO: 36172669 so sídlom Veterná Poruba 134, PSČ: 031 04, je veriteľom pohľadávky uplatnenej v konkurznom konaní Okresného súdu Žilina, spisová značka 1K/12/2015 prihláškou pohľadávky voči dlžníkovi Václavů, s.r.o., Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35876 735, zapísanej správcom konkurznej podstaty pod poradovým číslom 123 vo výške 3.647.920,96 Eur, titulom nároku na zaplatenie neuhradených pohľadávok, ktoré sú špecifikované v dohode o uznaní záväzku a jeho splácaní a vyhlásení ručiteľa zo dňa 15.07.2011 uzatvorenej medzi spoločnosťou UNISTAV HSV spol. s r.o., Košice, IČO: 36 172 669 ako veriteľom, spoločnosťou Václavů, s.r.o., so sídlom Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35876735 ako dlžníkom a spoločnosťou IV. Capital, a.s. so sídlom Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 44 179 596 ako ručiteľom, ktorá pohľadávka je priznaná rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 2Cb/7/2014-177 zo dňa 28.08.2014, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/460/2014 zo dňa 17.06.2015, ktorá pohľadávka je vymáhateľná a je v poradí ako iná pohľadávka. Rozsudok je právoplatný a vykonateľný.“ Pokiaľ žalovaný správca uznal žalobu žalobcov 1/ a 2/, išlo o postup správcu, ktorý bol jednoznačne v rozpore s oprávnenými záujmami dotknutých veriteľov a „pravidielmi speňažovania resp. vylúčovania majetku, ktorý je ustanovený zákonom č. 7/2005 Z.z., pričom v dôsledku takéhoto konania bola súpisová hodnota majetku, ktorý podlieha konkurzu znížená o sumu 80.000,- Eur.“ Citoval § 81 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“) a uviedol, že na úkon uznania žaloby o vylúčenie majetku z konkurznej podstaty v prebiehajúcom incidenčnom konaní správca potrebuje v zmysle § 81 ods. 1 ZKR per analogiam súhlas veriteľského výboru (zástupcu veriteľov), nakoľko de facto ide o súhlas s vylúčením majetku zo súpisu konkurznej podstaty, t.j. o dispozíciu s majetkom spísaným do konkurznej podstaty. Takýto súhlas mu, ale zástupca veriteľov ako príslušný orgán v zmysle § 82 ods. 2 ZKR neudelil.

7. Odvolatelia uviedli v odvolaní, že správca je zo zákona povinný vykonávať správcovskú činnosť v súlade s odbornou starostlivosťou, s využitím všetkých svojich skúseností a odborných vedomostí, bez zbytočných prieťahov a so zachovaním mlčanlivosti o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa počas výkonu správy dozvedel, s výnimkou zákonom výslovne predvídaných situácií, v ktorých je od povinnosti mlčanlivosti oslobodený. Nad činnosťou správcu v konkurznom konaní po jeho ustanovení súd ďalej vykonáva dohľad. Je oprávnený požadovať od správcu vysvetlenia alebo správy o priebehu konkurzného konania, ktoré je správca súdu povinný v určenej lehote poskytnúť. Citovali § 82 ods. 1, 2 písm. a) až c) ZKR, § 84 ods. 1 ZKR. Zástupca veriteľov podaním zo dňa 10.09.2018 podal okresnému súdu podnet na odvolanie správcu podľa § 42 ods. 2 zákona č. 7/2005 ZKR, o „ktorom nebolo k dnešnému dňu rozhodnuté.“

8. V odvolaní bolo uvedené, že intervenient s podanou žalobou v celom rozsahu nesúhlasí a považuje ju v celom rozsahu za nedôvodnú, nakoľko tvrdenia a skutočnosti uvádzané v žalobe zo strany žalobcu sú účelové, zavádzajúce a nepravdivé. Zmluva o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18.12.2009, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Dolný Kubín dňa 21.12.2009 pod V 1969/09 je absolútne neplatným právny úkon a žiadna z námietok, „ktoré ako prostriedok procesného útoku použil Žalobcovia 1/ a 2/ v podanej žalobe, tento fakt nie je spôsobilá vyvrátiť.“ Okrem dôvodov neplatnosti tejto zmluvy, ktoré žalovaný uviedol ako dôvod zapísania predmetného bytu do súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty úpadcu, intervenient poukázal aj na ďalší dôvod absolútnej neplatnosti tejto zmluvy v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Prvotný zápis vlastníckeho „práva k predmetným bytom svedčil v prospech objednávateľa - investora - spoločnosti Václavů s.r.o., IČO: 35 876 735, so sídlom Podhora 26, Ružomberok. Záznamové konanie bolo uskutočnené vo vzťahu k rozostavanej stavbe na podklade stavebného povolenia Mesta Dolný Kubín číslo 5977/2008/451-TS1/A10 zo dňa 17.09.2008. Na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytov zavkladovanej Správou katastra Dolný Kubín pod č. V 1969/09 z 21.12.2009 došlo k scudzeniu predmetných bytov zo spoločnosti Václavů s.r.o., IČO: 35 876 735, so sídlom Podhora 26, Ružomberok na spoločnosť IV- Capital a.s., v rámci ktorej Žalobcovia 1/ a 2/ pôsobil

ako štatutárny orgán. Žalobcovia 1/ a 2/ zároveň pôsobil ako štatutárny zástupca spoločnosti úpadcu Václavů s.r.o.“

9. Odvolatelia citovali v odvolaní § 39 Občianskeho zákonníka, „§ 2 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov“ a poukázali na právnu vetu rozsudku „Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2002, sp. zn. 4 Cdo 27/02 pojmovým znakom bytu, ako predmetu občiansko-právnych vzťahov v zmysle § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je účelové určenie miestností, ktoré byt tvoria na trvalé bývanie, dané právoplatným rozhodnutím stavebného úradu. Existencia takéhoto rozhodnutia je predpokladom toho, aby určité miestnosti mohli byť predmetom občiansko-právnych vzťahov ako byty“. Pre posúdenie dovoleného účelu užívania stavby je rozhodujúci obsah kolaudačného rozhodnutia, nakoľko pojmovým znakom bytu, ako predmetu občianskoprávnych vzťahov v zmysle § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je účelové určenie miestností, ktoré byt tvoria na trvalé bývanie, dané právoplatným kolaudačným rozhodnutím stavebného úradu. Existencia uvedeného rozhodnutia je predpokladom toho, aby určité miestnosti mohli byť predmetom občiansko-právnych vzťahov ako byty. Ak nie je určitý konkrétny priestor skolaudovaný ako byt, nemôže byť vzhľadom na definíciu pojmu bytu určený ako byt. Nie je pritom rozhodujúce, k akým účelom (v tejto veci k účelu bývania), alebo akým spôsobom je v skutočnosti konkrétny byt alebo nebytový priestor užívaný. Ani Občiansky zákonník, ani ustanovenia špeciálnych právnych predpisov nepripúšťajú, aby absencia právoplatného kolaudačného rozhodnutia stavebného úradu o účelovom určení miestností, ktoré byt tvoria na trvalé bývanie, nahrádzala vôľa účastníkov občianskoprávneho vzťahu, a to ani v tom prípade, ak by byt fakticky, t.j. stavebne existoval. „V súdenom prípade však podľa obsahu Zmluvy o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18.12.2009, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Dolný Kubín dňa 21.12.2009 pod V 1969/09, bol predmetom tejto zmluvy prevod „rozostavaných bytov bytovom dome“, čo je v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení neprípustné a spôsobuje to absolútnu neplatnosť tejto zmluvy podľa ust. § 39 Obč. zák.“ Byt ako vec v právnom zmysle slova vzniká až momentom právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia príslušného stavebného úradu. V súdenom prípade bolo kolaudačné rozhodnutie vydané Mestom Dolný Kubín ako príslušným stavebným úradom vo vzťahu k predmetnému bytu vydané pod číslom 4062/2011/131-TS2/A10 dňa 30.05.2011 a v uvedený deň malo nadobudnúť aj právoplatnosť. „Z uvedeného je zrejmé, že v čase uzatvorenia Zmluvy o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18.12.2009, a ani v čase uzatvorenia Zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. V 487/10 zo dňa 19.4.2010 - 299/10 ktorou mal Žalobcovia 1/ a 2/ nadobudnúť predmetný byt ešte nebolo vydané kolaudačné rozhodnutie Mesta Dolný Kubín číslo 4062/2011/131-TS2/A10 dňa 30.05.2011 a ani nebolo právoplatné. Zhotoviteľ - spoločnosť UNISTAV HSV spol. s.r.o., IČO: 36 172 669 nedala žiadny súhlas s prevodom práv a povinností vyplývajúcich zo Zmluvy o dielo 1/2009 zo dňa 26.10.2009 tak, ako to vyžaduje ustanovenie článku 20.1 zmluvy o dielo č. 1/2009 zo dňa 26.10.2009.“ Podľa článku 20.1 Zmluvy o dielo č. 1/2009 zo dňa 26.10.2009 žiadna zo zmluvných strán nie je oprávnená bez súhlasu druhej strany postúpiť svoje práva a povinnosti na tretiu osobu. „Zároveň v zmysle článku 25 Zmluvy o dielo č. 1/2009 zo dňa 26.10.2009 s názvom Zmeny zmluvy môžu nastať na základe dohody zmluvných strán, a to prijatím písomného dodatku k zmluve podpísaného oboma zmluvnými stranami. K návrhom dodatkov k tejto zmluve sa zmluvné strany zavazujú vyjadriť v lehote do 3 kalendárnych dní od doručenia návrhu dodatku druhej zmluvnej strane. Ak nedôjde k dohode o znení dodatku k zmluve, oprávňuje to obe strany, aby ktorákoľvek z nich požiadala súd o rozhodnutie. Z uvedeného vyplýva, že zmeny zmluvy o dielo mohli nastať len prijatím písomného dodatku podpísaného oboma zmluvnými stranami.“ K uzatvoreniu takéhoto dodatku nikdy nedošlo. K prevodu práv a povinností zo zmluvy o dielo č. 1/2009 zo dňa 26.10.2009 zo spoločnosti Václavů s.r.o., IČO: 35 876 735, so sídlom Podhora 26, Ružomberok, na tretiu osobu úpadca nikdy nedal súhlas. Zmluva o dielo č. 01/2009 bola medzi spoločnosťou Václavů s.r.o., IČO: 35 876 735, so sídlom Podhora 26, Ružomberok ako objednávateľom a spoločnosťou UNISTAV HSV spol. s.r.o., uzatvorená dňa 26.10.2009. Je zrejmé, že k zápisu spoločnosti Václavů s.r.o., IČO: 35 876 735, so sídlom Podhora 26, Ružomberok ako vlastníka predmetných nehnuteľností došlo v čase po účinnosti Zmluvy o dielo č. 01/2009 a v čase pred samotným vznikom tak bytového domu ako aj samotného bytu, ktorého vylúčenia sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhajú žalobou. Podľa článku 20.1 Zmluvy o dielo č. 1/2009 zo dňa 26.10.2009 žiadna zo zmluvných strán nie je oprávnená bez súhlasu druhej strany postúpiť svoje práva a povinnosti na tretiu osobu. „Z jazykovo gramatického výkladu príslušného článku zmluvy o dielo je zrejmé, že žiadna zo zmluvných strán nebola oprávnená bez písomného súhlasu druhej strany postúpiť akékoľvek právo a/alebo povinnosť, ktoré vyplývali zo Zmluvy o dielo č.1/2009 zo dňa 26.10.2009. Ustanovenie článku 20.1 Zmluvy o dielo je navyše do textu zmluvy zakomponované v jej záverečnej časti, to znamená k rovnakému záveru možno dospieť aj systematickým výkladom príslušného ustanovenia.“

10. Odvolatelia v odvolaní zvyraznili, že „Zákaz postúpenia práv a povinností zakotvený v ust. článku 20.1 Zmluvy o dielo č. 1/2009 bol zakotvený ako vzájomná povinnosť, pričom intervenient počas celého trvania obchodnej spolupráce so spoločnosťou Václavů s.r.o. nepostúpil žiadne právo ani povinnosť vyplývajúcu z tejto zmluvy na inú osobu. Intervenient v tomto smere poukazuje na právnu vetu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2009, sp. zn. 1 Cdo 76/2007, podľa ktorej dlžník má v zmysle ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka možnosť, aby dohodou s veriteľom vopred vylúčil prípadné postúpenie pohľadávky inému, resp. obmedzil postúpenie pohľadávky iba na určité osoby a voči iným postúpenie pohľadávky takouto dohodou vylúčil.“ Je teda možné dohodnúť zákaz postúpenia pohľadávky ako všeobecný zákaz alebo len ako zákaz postúpenia pohľadávky určitým osobám, prípadne i tak, že veriteľ bez súhlasu dlžníka môže postúpiť pohľadávku len určitému subjektu (napr. banke); zároveň možno zákaz postúpenia vymedzovať aj vo vzťahu k času, t.j. na určitú dobu, prípadne bez časového obmedzenia. Ak veriteľ túto dohodu s dlžníkom nerešpektuje a postúpi pohľadávku napriek dohodnutému zakazu, ani dobrá viera postupníka, ktorý o tomto zakaze nevedel, nemôže zabrániť absolútnej neplatnosti zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor obsahu tohto právneho úkonu so zákonom - ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka). „V súdnom prípade je dobrá viera nadobúdateľa vylúčená, nakoľko spoločnosť Václavů s.r.o. a spoločnosť IV. Capital a.s. sú personálne prepojené práve cez osobu žalobcu pána Y. S. - bytom J. XXXX/XX, O. H. XXX XX, ktorý v spoločnosti IV. Capital a.s. vykonával funkciu predsedu predstavenstva a v spoločnosti Václavů s.r.o. funkciu konateľa. Objednávateľ spoločnosť Václavů s.r.o., IČO: 35 876 735, so sídlom Podhora 26, Ružomberok na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytov zavkladovanej Správou katastra Dolný Kubín pod č. V 1969/09 z 21.12.2009 scudzila predmetné nehnuteľnosti (práva nadobudnuté na základe zmluvy o dielo č. 01/2009) na spoločnosť IV. Capital a.s., pričom táto zmluva odporuje ustanoveniu článku 20.01. Zmluvy o dielo č. 1/2009 zo dňa 26.10.2009 pre absenciu súhlasu spoločnosti UNISTAV HSV s.r.o. s prevodom práva. Preto aj z uvedeného dôvodu je absolútne neplatná. Z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytov zavkladovanej Správou katastra Dolný Kubín pod č. V 1969/09 z 21.12.2009 je neplatná aj Kúpna zmluva č. V 1631/15, vklad povolený dňa 28.09.2015 - 888/15, ktorou mali žalobcovia nadobudnúť predmetný byt, vzhľadom na ustálenú súdnu prax a zásadu nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet.“

11. S poukazom na Čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky odvolatelia zvyraznili, že majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Ak vznikne situácia, že predávajúci, ako nevlastník vecí, ďalej prevedie vlastnícke právo na kupujúceho, jedná sa o neplatný právny úkon. V čase prevodu predávajúci nie je vlastníkom, a preto nemôže previesť viac práv ako sám má. Ak sa jedná o prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a bol povolený vklad do katastra na základe absolútne neplatného právneho úkonu, je daný len modus, t.j. spôsob nadobudnutia - vkladom do katastra, ale jasne chýba titul, čiže platne uzavretá zmluva - právny dôvod nadobudnutia. Nemôže sa tak uplatniť námietka nadobudnutia vlastníckeho práva v dobrej viere. „Na rovnakom právnom náhlade na možnosti nadobudnutia vlastníctva nehnuteľnosti od toho, kto nie je (nebol) jej vlastníkom, zotrúva aj odborná právnická literatúra, v ktorej sa uvádza napríklad to, že „vo vzťahu k možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy sa možno stotožniť s právnym názorom, podľa ktorého Občiansky zákonník de lege lata možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka neupravuje ako pravidlo, ale len ako výnimku z pravidla (pozri napr. nadobudnutie vlastníckeho práva pri prevode od tzv. nepravého dediča podľa § 486 Občianskeho zákonníka) a dobromyseľnosť kupujúceho nemôže nahradiť chýbajúce vecné oprávnenie právneho predchodcu predávajúceho. Tieto výnimky z pravidla nemožno ľubovoľne rozširovať bez toho, aby takúto možnosť zákonodarca pripustil. Preto je nutné zotrvať na dôslednom uplatnení zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ aj v prípadoch, ktoré sa môžu javiť ako nespravodlivé. Aj z hľadiska predvídateľnosti rozhodovania súdnej moci je preto potrebné odmietnuť možnosť nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka len na základe princípu ochrany dobrej viery aj v iných prípadoch ako tých, ktoré Občiansky zákonník výslovne upravuje“ (viď publikáciu Občiansky zákonník II., Števček, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol., Nakladateľství C. H. Beck, 2015, str. 2087).“ Žaloba je v celom rozsahu nedôvodná. Intervenient rovnako činí voči žalobe žalobcu hmotnoprávnu námietku preklúzie práva domáhať sa žalobou vylúčenia majetku zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu, nakoľko má za to, že žaloba bola podaná po lehote uvedenej v § 78 ods. 4 ZKR v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Žilina sp. zn. 1K/12/2015 zo dňa 20.12.2017, uverejneným v OV č. 242/2017. „Žalovaný a intervenient trvajú na tom, že nehnuteľnosti: byt č. XX, X.. poschodie, vchod 8A, evidovaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie O. H., nachádzajúci sa na parcele číslo

1057/59, druh stavby 9, popis stavby bytový dom H. Y. so súpisným číslom XXXX, na pozemku reg. C KN parc. číslo 1057/59 s podielom 7250/488553 na spoločných častiach a zariadeniach domu, boli do súpisu majetku úpadcu vo veci vyhláseného konkurzu na úpadcu Václavů, s.r.o., so sídlom Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35876735 zapísaná dôvodne a v súlade so zákonom. Navrhujeme vykonať dokazovanie znalcom v Odbore: 370000 - Stavebníctvo, Odvetvie: 370901 - Odhad hodnoty nehnuteľností za účelom posúdenia správnosti záverov znaleckého posudku Ing. Kolomana Kovalíka č. 72/2009 zo dňa 18.11.2009. Žiadame, aby znalec v rámci vypracovania odborného stanoviska posúdil správnosť zvolenej metodiky, ako aj správnosť zistení stupňa rozostavanosti predmetného bytu ku dňu vypracovania znaleckého posudku ku dňu 18.11.2009 a ku dňu 18.12.2009. „Pokiaľ by súd prvej inštancie dôsledne skúmal spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva právnym predchodcom žalobcu, musel by dospieť k jednoznačnému záveru, že právny predchodca žalobcu nenadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam, pretože Zmluva o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18.12.2009, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Dolný Kubín dňa 21.12.2009 pod V 1969/09 je absolútne neplatný právny úkon. „Zároveň napadnutý právny názor súdu prvej inštancie je v rozpore s právnou vetou uznesenia NS SR sp. zn. 3 Cdo 172/2008 zo dňa 10.11.2008“

12. Navyše napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, podľa odvolateľa, odporuje aj záverom vyplývajúcim z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky in concreto právnej vete uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22.11.2011, č.k. IV. ÚS 499/2011-25. Okresný súd Žilina v skutkovo a argumentačne identickom spore vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 18Cbi/8/2016 vydal rozsudok č.k. 18Cbi/8/2016-488 zo dňa 31.05.2018, ktorým identickú žalobu žalobcu - spoločnosti IV. Capital a.s. zamietol ako nedôvodnú. Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 18Cbi/8/2016-488 zo dňa 31.05.2018 je právoplatný. Podľa žalovaného nie je v súlade s princípom právneho štátu a princípom právnej istoty, ak v dvoch skutkovo identických veciach existujú dva rôzne právne názory vyslovené tým istým súdom pri nezmenených skutkových podmienkach a nezmennej právnej argumentácii strán sporu.

13. Odvolatelia poukázali na to, že podľa § 3 ods. 16 katastrálneho zákona rozostavaný byt alebo rozostavaný nebytový priestor je miestnosť alebo súbor miestností určených v súlade so stavebným povolením na bývanie alebo na iný účel ako bývanie, ak sa nachádza v dome, ktorý je aspoň v takom stupni rozostavanosti, že navonok je uzavretý obvodovými stenami a strešnou konštrukciou. V Znaleckom posudku Ing. Kolomana Kovalíka č. 72/2009 je byt č. XX, X. poschodie, vchod XA, opísaný na strane 46 až 48. V tomto opise je stupeň rozostavanosti stanovený na 34% a stupeň nedokončenosti na 66%. Intervenient s poukazom na § 366 písm. c) a d) CSP upozorňuje na existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu nepravdivého znaleckého posudku. Znalecký posudok bol vypracovaný neodborne a v rozpore so skutočnosťou a právnou normou, pričom navyše bol vypracovaný zaujatou osobou. Ing. H. má totiž na LV č. XXXX k.ú. O. H. zapísané záložné právo na základe Zmluvy o zriadení záložného práva č. V 1332/10 zo dňa 27.8.2010, na rozostavaný byt č. XX, X. p., vchod B, rozostavanej stavby bez súpisného čísla na pozemku registra CKN s parc. č. 1057/59 a na spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu vo veľkosti 5290/486543 - 649/10, 168/12. Podstatné pochybenie Správy katastra v Dolnom Kubíne podľa odvolateľov bolo aj v tom, že citovaný znalecký posudok sa nestal prílohou spisu v záznamovom konaní, ktoré bolo na správe katastra vedené pod č. Z 1793/09. Poukázali na § 46 ods. 6 zák. č. 162/1995 Z.z. a „§ 3 ods. 16 cit. zák.“. Táto právna úprava o rozostavaných bytoch nerieši hmotnoprávne prevody vlastníctva. Uvedená zákonná úprava dáva len možnosť vlastníkovi, ktorý originálne nadobudne vlastníctvo k rozostavanému bytu a tento vlastník môže požadovať správu katastra, aby zapísala rozostavaný byt na list vlastníctva. Ide o procesný predpis, ktorý neupravuje sám bez iného hmotnoprávneho predpisu, derivatívne nadobúdanie vlastníctva. Žalovaný preukázal neexistenciu rozostavaných bytov, pretože rozostavaná stavba nemala taký stupeň rozostavanosti, že by bolo možné ustáliť, že ide o rozostavané byty. Z hodnotenia a popisu uvádzaného v znaleckom posudku je zrejmé, že zápis rozostavaných bytov bol Správou katastra uskutočnený predčasne a v takomto stave boli byty ako rozostavané byty prevádzané následnou zmluvou o prevode vlastníctva bytov, ktorej vklad bol povolený pod č. V 1969/09. V samotnej zmluve o prevode vlastníctva bytov pri popise bytov sa uvádza stav, ktorý bude nasledovať po dokončení. Výkladom prejavu vôle žalovaný poukázal na rozpor právnej teórie so znením prejavu vôle na strane kupujúceho, ktorý vôľu kúpiť byty v písomnej forme neuviedol. „Súd prvého stupňa pri posudzovaní platnosti Zmluvy o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18.12.2009, ktorej vklad bol povolený Správou katastra Dolný Kubín dňa 21.12.2009 pod V 1969/09 v zmysle ust. § 46 ods. 6 katastrálneho zákona vôbec nerozlišuje medzi pojmom zápisu údajov o práve k rozostavanému bytu a medzi pojmom prevodu práva k bytu.“ Za závažné procesné pochybenie súdu prvého stupňa je možné považovať aj to, že na

verejné vyhlásenie rozsudku strany sporu nepredvolal, ale miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku súd oznámil na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu dňa 12.02.2019, čo je porušením procesných práv žalovaného, ktoré preukazujú dôvod odvolania podľa § 356 písm. a) CSP. Žalovaný a intervenient navrhli, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 5Cbi/9/2018-85 zo dňa 12.03.2019 zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne, aby rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

14. K doručenému odvolaniu sa vyjadrili žalobcovia, ktorí uviedli, že podané odvolanie obsahuje množstvo irelevantných skutočností, ktoré sú pre predmetné konanie nepodstatné. Žalobcovia sa nevyjadrujú k právnym konštrukciám žalovaného, ktoré nesúvisia s meritom posudzovania zákonnosti prvostupňového rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalovaný v podanom odvolaní argumentuje právnym názorom, že „pre vydanie napádaného rozhodnutia neboli splnené procesné podmienky“ najmä s poukazom na absentujúci súhlas veriteľského výboru správcovi konkurznej podstaty k uznaniu nároku v prebiehajúcom súdnom konaní. Podľa žalobcov ide o zjavné nepochopenie dotknutej právnej úpravy v elementárnych súvislostiach. „Pokiaľ sa Žalovaný opiera vo svojej odvolacej argumentácii o ustanovenie § 84 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je nutné si osvojiť jeho systematické zaradenie v dotknutom právnom predpise. Toto zákonné ustanovenie je zaradené do prvého oddielu siedmej hlavy zákona s názvom Správa a speňažovanie majetku. Zákon za istých okolností ukladá právnú povinnosť správcovi postupovať v súlade so záväzným pokynom veriteľského výboru či konkurzného súdu. To však v danom prípade neobmedzovalo správcu samostatne konať v konaní pred súdom, nakoľko sa nejedná o otázky speňažovania majetku. Procesnoprávny úkon uznania nároku urobila osoba, ktorá mala na takýto úkon oprávnenie v čase, keď ho urobila a súd prvej inštancie správne rozhodol zvoleným postupom.“ Navrhli, aby odvolací súd odvolanie zamietol ako nedôvodné a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

15. V doplnení právnej argumentácie k odvolaniu žalovaného a intervenienta na strane žalovaného (ďalej aj len „doplnenie“) bolo uvedené, že sa „predkladá rozsudok Okresného súdu Žilina sp.zn. 5Cbi/15/2016 zo dňa 23.07.2019, ktorým Okresný súd Žilina skutkovo a právne v rovnakom spore rozhodol o zamietnutí žaloby žalobkyne X. S.“ „V zmysle odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Žilina sp.zn. 5Cbi/15/2016 zo dňa 23.07.2019 sporný byt mala ako rozostavaný byt nadobudnúť Zmluvou o prevode vlastníctva bytov zo dňa 18.12.2009 od spoločnosti Václavů, s.r.o. spoločnosť IV. Capital, a.s.. Vklad 5Cbi/15/2016 21 vlastníckeho práva bol vtedajším Katastrálnym úradom v Žiline, Správou katastra Dolný Kubín povolený dňa 21.12.2009. K tomuto dátumu súd hodnotil, či prevádzané byty boli spôsobilým predmetom právnych vzťahov, t.j. či k tomuto dátumu tieto byty spĺňali legálnu definíciu rozostavaného bytu v zmysle § 3 ods.16 z.č. 162/1995 Z.z. K tejto skutkovej otázke vykonal súd dokazovanie výsluchom viacerých svedkov, ako aj oboznámením sa so znaleckým posudkom č.72/2009 vypracovaným znalcom Ing. Kovalíkom. Po zhodnotení vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že ku dňu 21.12.2009 byty v bytom dome H. Y. neboli, resp. bytový dom nebol v takom stupni rozostavanosti, aby napĺňali vtedajšiu zákonnú definíciu rozostavaných bytov, nakoľko v tom čase stavba bytového domu nebola úplne uzatvorená obvodovými stenami a strešnou konštrukciou. Toto vyplynulo nielen z výpovede svedkov S. a N., ktorí potvrdili, že pred Vianocami 2009 nebola hotová strecha (svedok S. výslovne vylúčil, že by strecha bola hotová v decembri 2009, čo potvrdil aj svedok N., ktorý si nepamätal konkrétny rok, ale potvrdil, že strecha sa robila až po Vianociach), ale aj zo znaleckého posudku Ing. Kovalíka, kde je na fotodokumentácii v posudku (napriek nižšej kvalite kópie posudku) viditeľné, že stavba nemala uzatvorené bočné steny na najvyšších podlažiach. Výpoveď svedka H. súd vyhodnotil ako nedôveryhodnú, zjavne v rozpore nielen s výpoveďami svedkov S. a N., ale aj s obsahom ním samým vypracovaným znaleckého posudku, kde uvádzal, že stupeň dokončenosti zastrešenia a krytiny strechy je 0% a v ktorom sa nachádza aj fotodokumentácia svedčiaca o nedokončenosti stavby. Vysvetlenie Ing. Kovalíka, že údajne čakal s odovzdaním znaleckého posudku, kým nebude stavba uzatvorená, súd vyhodnotil ako nedôveryhodné, lebo by to znamenalo, že Ing. Kovalík vedome odovzdal vypracovaný znalecký posudok, ktorý nezodpovedal skutočnosti. Javí sa, že tvrdenia vo výpovedi svedka H. o dokončení stavby v čase odovzdania znaleckého posudku, sú účelové, motivované tým, že sám svedok nadobudol v bytovom dome dva byty a na sporný byt, ktorý je predmetom tohto konania, má zriadené záložné právo - prípadná neplatnosť prevodu vlastníckych práv k bytu by tak znamenala aj neplatnosť záložného práva zriadeného v jeho prospech - je teda prirodzené, že svedok má záujem na tom, aby nadobudnutie vlastníckeho práva nebolo spochybnené.“

16. V doplnení bolo ďalej uvedené, že ak z hodnotenia vykonaných dôkazov, tak ako je uvedené v bode 32, vyplynulo, že byty v bytovom dome H. Y. neboli k 21.12.2019 spôsobilým predmetom právnych vzťahov, tak potom ich prevod Zmluvou o prevode vlastníctva bytov z 18.12.2009 je nutné vyhodnotiť ako absolútne neplatný právny úkon. Nič na tom nemení ani rozhodnutie Katastrálneho úradu Žilina, Správa katastra Dolný Kubín o vklade vlastníckeho práva na základe tejto zmluvy do katastra. V tomto konaní súd nevystupuje ako správny súd preskúmvajúci zákonnosť rozhodnutia orgánu štátnej správy, ale hodnotí platnosť zmluvy z občianskoprávneho hľadiska. Ak sa na základe Zmluvy o prevode vlastníctva bytov z 18.12.2009 nestala vlastníkom sporného bytu spoločnosť IV. Capital, nemohla ani táto v zmysle zásady nemo plus iuris (nikto nemôže previesť na iného viac práv ako má sám) previesť svoje vlastnícke právo na žalobkyňu. Súdu je známa judikatúra riešiacia otázku dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva nadobúdateľom od nevlastníka. Ide o rozsiahlu a v čase sa vyvíjajúcu judikatúru najmä Ústavného súdu Českej republiky (ktorý bol v tejto otázke v dlhodobej polemike s Najvyšším súdom ČR bližšie viď napr. na stránkach sudcu Najvyššieho súdu ČR Pavla Vrchu www.vrcha.webnode.cz) a Ústavného súdu Slovenskej republiky, napríklad nález Ústavného súdu ČR zo dňa 17.4.2014, sp.zn. I. ÚS 2219/2012 alebo uznesenie Ústavného súdu ČR zo dňa 30.8.2016, sp.zn. IV. ÚS 775/16 či Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 549/2015. Závery tejto judikatúry zhrnul Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 549/2015 a Nález sp.zn. I. ÚS 151/2016. K nadobudnutiu vlastníckeho práva od nevlastníka na základe dobrej viery nadobúdateľa v zápis v katastri nehnuteľností môže dôjsť len v skutočne v mimoriadnych situáciách, v ktorých dobromyseľný nadobúdateľ nemohol ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré po ňom možno požadovať, zistiť, že stav zapísaný v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti. Je nutné vychádzať z premisy, že právny poriadok v dobe prevodu predmetných Nadobudnutie nehnuteľností od vlastníka neumožňoval. Výnimka z tohto pravidla vyvodená ústavným súdom, znamenajúca poskytnutie ochrany nadobúdateľovi, ktorý nehnuteľnosť nadobudol od nevlastníka (proti pôvodným vlastníkom), je možná výhradne vtedy, pokiaľ nadobúdateľ objektívne nemal možnosť pri zachovaní maximálnej obozretnosti zistiť, že kupuje nehnuteľnosť od osoby, ktorá vlastníkom v skutočnosti nie je. Žalovaný a intervenient v celom rozsahu zotrávajú na podanom odvolaní ako aj jeho dôvodoch.

17. Podaním krajského súdu zo dňa 31.10.2019 (č.l. 268 spisu) bolo vyjadrenie žalovaného zo dňa 18.09.2019 doručené právnemu zástupcovi žalobcu (č.l. 268 v spojení s č.l. 269 spisu).

18. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania posúdil odvolanie žalovaného a intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nevyhnutné odmietnuť podľa § 386 písm. c) CSP, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, v spojení s § 356 písm. a) CSP, ak boli splnené podmienky pre vydanie rozsudku na základe uznania nároku a odvolanie intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného bolo odmietnuté podľa § 386 písm. b) CSP, keďže išlo o odvolanie podané neoprávnenou osobou. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

19. V rámci vyvolaného odvolacieho konania, sa odvolací súd oboznámil s napadnutým rozsudkom okresného súdu v spojení s opravným uznesením, voči ktorému bolo podané žalovaným a intervenientom vystupujúcim na strane žalovaného odvolanie. Odvolací súd sa zároveň oboznámil aj s postupom súdu prvej inštancie pred vydaním napadnutého rozsudku.

20. Okresný súd Žilina rozsudkom č.k. 5Cbi/9/2018-85 v spojení s opravným uznesením rozhodol tak, že určil, „že nehnuteľnosti: byt č. XX, X. poschodie, vchod XA, evidovaný na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie O. H., nachádzajúci sa na parcele číslo 1057/59, druh stavby 9, popis stavby bytový dom H. Y. so súpisným číslom XXXX, na pozemku reg. C KN parc. číslo 1057/59 s podielom 7250/488553 na spoločných častiach a zariadeniach domu, zahrnuté do súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu Václavů, s.r.o. v konkurze, so sídlom Podhora č. 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35 876 735, nepatria do súpisu majetku všeobecnej podstaty úpadcu“ (č.l. 85 spisu) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V rozsudku okresný súd konštatoval, že žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 27.08.2018 uviedol, že uplatnený nárok žalobcu v celom rozsahu uznáva, že žalobcovia uvedenú nehnuteľnosť nadobudli v dobrej viere a nemohli vedieť o skutočnostiach, ktoré môžu mať za následok neplatnosť, neúčinnosť právnych úkonov, ktorými nadobudol nehnuteľnosť subjekt, ktorého predmetný byt žalobcovia nadobudli. Zároveň poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016. Okresný súd citoval v

napadnutom rozsudku úpravu v § 282 CSP, § 284 SP, § 285 CSP a mal za to, že boli naplnené podmienky predpokladané § 282 a 284 CSP. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke okresného súdu dňa 12.02.2019 a okresný súd žalobe vyhovel rozsudkom pre uznanie nároku bez nariadenia pojednávania. O trovách prvoinštančného konania rozhodol okresný súd s poukazom na § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP.

21. Vzhľadom na rozhodnutie okresného súdu, rozsudok pre uznanie, potom na základe podaného odvolania žalovaného a intervenienta vystupujúceho na strane žalovaného, bol pre odvolací súd určený v zmysle zákonnej úpravy priestor len na vyhodnotenie (ne)splnenia podmienok pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku žalovaným.

22. Ak teda odvolací súd v rámci vyvolaného odvolacieho konania podrobil prieskumu len (ne)splnenie podmienok pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku žalovaným, považoval krajský súd za podstatné poukázať na § 282 CSP.

23. V zmysle § 282 CSP, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie.

24. V zmysle § 284 CSP, ak bol nárok uznaný písomným prejavom žalovaného, nemusí súd nariaďovať pojednávanie.

25. Krajský súd ako súd odvolací k momentu rozhodovania posudzoval (ne)dôvodnosť podaných odvolaní žalovaným a intervenientom vystupujúcim na strane žalovaného, a to vo väzbe k § 282 CSP, teda len v rovine (ne)splnenia podmienok pre možnosť okresného súdu rozhodnúť o nároku žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku, a tým sa dané odvolacie konanie nemohlo dostať do štádia posudzovania merita sporovej právnej veci. Krajský súd bol povinný hodnotiť len to, či boli splnené procesno-právne podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie žalovaným.

26. Pripomína odvolací súd na tomto mieste, že predmetom sporu bolo vylúčenie majetku zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu za aplikácie § 78 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze, reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z.z.“).

27. Zo spisového materiálu vyplýva, že Okresný súd Žilina uznesením č.k. 5Cbi/9/2018-36 zo dňa 23. júla 2018 vyzval žalovaného, aby sa v lehote 30 dní od doručenia uznesenia „- písomne sa vyjadril k žalobe, doručenej súdu dňa 20.03.2018 a doplnenej dňa 28.06.2018, - uviedol vo vyjadrení rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, - pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva, - označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; ak uplatnený nárok v celom rozsahu neuznáva.“ (č.l. 36 spisu). Uznesenie bolo doručené žalovanému v zmysle doručky na č.l. 39 spisu dňa 30.07.2018.

28. Žalovaný vo svojom podaní zo dňa 27.08.2018 (č.l. 44 spisu) uviedol, že žalobcovia uvedenú nehnuteľnosť nadobudli v dobrej viere, nemohli vedieť o skutočnostiach, ktoré môžu mať za následok neplatnosť, neúčinnosť právnych úkonov, ktorými nadobudol nehnuteľnosť subjekt, od ktorého predmetný byt nadobudol. Zároveň poukázal na to, že sa stotožňuje s Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016, ktorý konštatuje, že z hľadiska poskytnutia ústavno-právnej ochrany je treba postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery, tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty, princípy ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv, treba prihliadať na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu, kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niešť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nejako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovu sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom katastrálnom konaní. Z uvedeného podania preto jednoznačne vyplynulo, že uznáva nárok uplatnený žalobou. Ak dôjde k uznaniu nároku, súd na návrh žalobcu rozhodne podľa uznávacieho prejavu žalovaného bez toho, aby vyhodnocoval predložené dôkazy. Podľa krajského súdu, ak došlo k uznaniu nároku bez výhrad

a podmienok, bol urobený voči súdu, nastali dôsledky z takéhoto uznania žalovaným pre ďalší postup okresného súdu, pričom vyjadrenie žalovaného, obsahom ktorého bolo uznanie uplatneného nároku žalobcami, ktoré bolo doručené podaním okresného súdu právnomu zástupcovi žalobcov dňa 05.09.2018, ktorý v podaní doručenom dňa 28.01.2019 reagoval v podaní, ktoré sa nachádza na č.l. 77 spisu s tým, že vzhľadom na vzniknutú procesnú situáciu navrhol rozhodnúť vo veci rozsudkom pre uznanie nároku.

29. Krajský súd uvádza, že uznanie nároku je procesným úkonom žalovaného. Žalovaný nárok, ktorý bol uplatňovaný voči nemu, výslovným prejavom uznal a žalobca navrhol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, v zmysle čoho je nepochybné, že boli splnené procesno-právne podmienky pred okresným súdom na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku v zmysle § 282 CSP. Pokiaľ bol nárok žalobcu uznaný písomným prejavom žalovaného, tak v zmysle § 284 CSP nemusí okresný súd nariaďovať pojednávanie, a preto nemohol byť relevantný odvolací dôvod žalovaného v tom, že nebol predvolaný na verejné vyhlásenie rozsudku okresným súdom, keďže bolo oznámené len miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku okresným súdom na úradnej tabuli okresného súdu a na webovej stránke okresného súdu. Vzhľadom k uvedenému preto nemohlo dôjsť k porušeniu práv žalovaného, ak okresný súd postupoval za aplikácie § 284 CSP, čo uviedol aj v odôvodnení svojho rozsudku.

30. Nebol opodstatnený ani odvolací dôvod žalovaného v tom, že neboli splnené podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku, ak správca k uznaniu žaloby o vylúčenie majetku z konkurznej podstaty v zmysle § 81 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. per analogiam potreboval súhlas veriteľského výboru. Zdôrazňuje krajský súd, že v prípade uznania nároku žalovaným súd neskúma hmotno-právne okolnosti takéhoto uznania, keďže ide o procesný úkon, ktorý je treba striktno odlišovať od mimoprocených hmotno-právnych úkonov. V sporovom kontradiktórnom konaní je procesná zodpovednosť za vedenie sporu na sporových stranách. Súd sa preto obmedzí len na konštatovanie, že žalovaný uznal nárok uplatnený žalobou. Dôsledkom takéhoto uznania nároku a návrhu žalobcu, resp. žalobcov rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku, je potom postup súdu, ktorý rozhodne rozsudkom pre uznanie nároku. Základom rozsudku pre uznanie potom nie je zistený skutkový stav veci, ani skutkové tvrdenia žalobcu, ktoré by sa pokladali za nesporné, ale uznanie žalovaného ako procesný úkon žalovaného určený súdu, z ktorého obsahu jednoznačne vyplynulo, že žalovaný uznáva nárok, ktorý bol voči nemu uplatnený v žalobe. Krajský súd zvyrazňuje tú podstatnú skutočnosť, že uznanie nároku je procesným úkonom žalovaného, z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, že uznáva nárok uplatnený v žalobe. Ak dôjde k uznaniu nároku, súd na návrh žalobcu rozhodne podľa uznávacieho prejavu žalovaného bez toho, aby vyhodnocoval predložené dôkazy. Ak pri rozhodovaní rozsudkom pre uznanie nároku a v súvislosti s tým je vyvolané odvolacie konanie, tak krajský súd posudzuje len, či boli splnené procesno-právne podmienky pre takýto spôsob rozhodnutia. Nie je možné preto poukazovať na hmotno-právne dôvody tak, ako sa ich dovoľával žalovaný v podanom odvolaní, v zmysle § 81 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. s tvrdením, že per analogiam pre uznanie nároku žalobcu žalovaný potreboval súhlas veriteľského výboru, naviac, ak v predmetnom spore išlo o vylučovaciu žalobu a nie o speňažovanie. Ak úkon uznania nároku žalovaným je procesno-právnym úkonom, tak potom nie je zákonný priestor na posudzovanie hmotno-právnych námietok, resp. nie je možné relevantne apelovať v rámci podaného odvolania proti rozsudku pre uznanie nároku odvolacími dôvodmi v rovine hmotno-právnych okolností s odkazom k § 81 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. Vzhľadom k vyššie uvedeným zhodnoteniam, pokiaľ boli splnené zákonnou úpravou vyžadované podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku žalovaným, tak potom bolo namieste zo strany krajského súdu odvolanie žalovaného odmietnuť, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné v zmysle § 386 písm. c) CSP v spojení s § 356 písm. a) CSP.

31. V štádiu odvolacieho konania oznámil vstup do konania intervenient na strane žalovaného, ktorý prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu podal odvolanie voči rozsudku okresného súdu a súčasne s odvolaním žalovaného uviedol, že ako intervenient na strane žalovaného, má právny záujem na výsledku konania, pretože má voči úpadcovi Václavů, s.r.o., Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35 876 735, zapísanej správcou konkurznej podstaty pod poradovým číslom 123 vo výške 3.647.920,96 Eur, titulom nároku na zaplatenie neuhradených pohľadávok, ktoré sú špecifikované v dohode o uznaní záväzku a jeho splácaní a vyhlásení ručiteľa zo dňa 15.07.2011 uzatvorenej medzi spoločnosťou UNISTAV HSV spol. s r.o., Košice, IČO: 36 172 669 ako veriteľom, spoločnosťou Václavů, s.r.o., so sídlom Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 35 876 735 ako dlžníkom a spoločnosťou IV. Capital, a.s., so sídlom Podhora 26, 034 01 Ružomberok, IČO: 44 179 596 ako ručiteľom, ktorá pohľadávka je

priznaná rozsudkom Okresného súdu Ružomberok č.k. 2Cb/7/2014-177 zo dňa 28.08.2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13Cob/460/2014 zo dňa 17.06.2015, ktorá pohľadávka je vymáhateľná a je v poradí ako iná pohľadávka. Rozsudok je právoplatný a vykonateľný (č.l. 94 spisu). Zároveň uviedol, že „na úkon uznania žaloby o vylúčenie majetku z konkurznej podstaty v prebiehajúcom incidenčnom konaní správca potrebuje v zmysle ust. § 81 ods. 1 ZOKR per analogiam súhlas veriteľského výboru (zástupcu veriteľov) nakoľko de facto ide o súhlas s vylúčením majetku zo súpisu konkurznej podstaty t.j. o dispozíciu s majetkom spísaným do konkurznej podstaty.“ Vo vzťahu k týmto uvedeniam právneho záujmu na výsledku konania, uvádza odvolací súd, že tento nebol daný k tomu, aby intervenient bol osobou oprávnenou vystupovanou v tomto konaní na strane žalovaného. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že správcovi konkurznej podstaty sú priznané určité práva a povinnosti v zmysle zákona č. 7/2005 Z.z., ktoré uplatňuje a znáša v rámci incidenčných konaní s cieľom chrániť oprávnené záujmy úpadcu a konkurzných veriteľov bez osobného záujmu na výsledku sporu. Ako intervenient sa môže zúčastniť konania len ten, kto má právny záujem na výsledku konania a priamo alebo nepriamo bude výsledkom tohto konania dotknutý a je vedený snahou procesne pomáhať tej strane konania, na ktorej vystupuje.

32. Odvolací súd v tejto veci poukazuje i na závery zo svojej rozhodovacej činnosti pod sp.zn. 14CoKR/5/2015 zo dňa 30.11.2015, z ktorého vyplývajú závery odvolacieho súdu spojené s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Cdo 308/2008 zo dňa 11. júna 2009, podľa ktorého „...Procesnou podmienkou účasti vedľajšieho účastníka v občianskom súdnom konaní je kvalifikovaný právny záujem na úspechu účastníka, ku ktorému sa pripojil (§ 93 ods. 1 O.s.p.). Takýto záujem má ten, právne postavenie ktorého bude rozhodnutím súdu priaznivo alebo nepriaznivo ovplyvnené. Vždy však treba, aby sa jeho záujem na úspechu jedného z účastníkov sporu opieral o jeho určité konkrétne právo, či právny vzťah k niektorému účastníkovi.“ Odvolací súd vo svojom rozhodnutí sp.zn. 14CoKR/5/2015 dospel k záveru, že „Odvolací súd považuje za podstatné uviesť, že neuniklo jeho pozornosti, že odpoveď na otázku prípustnosti konkurzných veriteľov ako vedľajších účastníkov na strane správcu je rozdielna, avšak pokiaľ išlo o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5 Obdo 6/2013 zo dňa 28. októbra 2013, ktorým bol pripustený vstup vedľajšieho účastníka na stranu správcu, jednalo sa o ojedinelé rozhodnutie, pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky v iných svojich rozhodnutiach, napr. sp.zn. 6 Obo 34/2008, sp.zn. 2 Obo/115/2009 a sp.zn. 1 Obo 169/2010 rozhodol odlišným spôsobom a vstup veriteľov ako vedľajších účastníkov na strane správcu v incidenčných konaniach nepripustil. Vzhľadom na túto situáciu rozdielnosti rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, s dôrazom na ojedinelosť prijatého záveru v rozhodnutí sp.zn. 5 Obdo 6/2013 zo dňa 28. októbra 2013, bola pre záver odvolacieho súdu v prejednávanej veci nosná a primárna a rozhodujúca skutočnosť, že samotné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Obdo 169/2010 bolo posudzované aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý v uznesení č.k. III. ÚS 70/2012-42 zo dňa 14. februára 2012, ktorým bola sťažnosť proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu odmietnutá a ústavný súd sa stotožnil s argumentáciou o špecifickom postavení správcu konkurznej podstaty, ktorého úlohou je rovnako chrániť záujmy konkurzných veriteľov aj úpadcov, a to bez osobného záujmu na výsledku sporu. Ústavný súd v tomto svojom rozhodnutí okrem iného uviedol, že „...Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v danej veci v medziach svojej právomoci, keď interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 93 ods. 1) v spojení s niektorými ustanoveniami zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), a tieto zákony pritom vyložil spôsobom, ktorý sa neodchyľuje, navyše už vôbec nie extrémne, od výkladu všeobecných súdov v obdobných porovnateľných prípadoch (pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 34/2009 z 12. marca 2008, ktorý vyslovil, že „Vzhľadom na to, že v konkurznom konaní je veľký počet účastníkov, zákon o konkurze a vyrovnaní ani nepočíta s účasťou konkurzných veriteľov ako vedľajších účastníkov v konaniach konkurzom vyvolaných“). „...interpretácia zákona, ktorú najvyšší súd v danom prípade zvolil, nepopiera zásadným spôsobom znenie a účel právnych noriem aplikovateľných v danej veci, keď bol toho názoru, že nie je vhodné, aby vstúpil do konania ako vedľajší účastník, pretože žalobkyňa a žalovanú (ako úpadcov) v súčasnosti zastupujú správcovia konkurznej podstaty, ktorých postavenie je špecifické a ich úlohou je rovnako chrániť záujmy konkurzných veriteľov ako aj úpadcov, a to bez osobného záujmu na výsledku sporu. V tejto činnosti a v tomto rozsahu sa vyžaduje, aby túto činnosť vykonávali sami a niesli za ňu aj zodpovednosť“.

33. V súvislosti s ustálenou rozhodovacou činnosťou krajský súd poukazuje i na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/59/2016 zo dňa 27. apríla 2017, ktorý vyslovil, že „...účasť konkurzného veriteľa

na základe uvedených dôvodov ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného v nároku o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, nie je prípustná. Zároveň je potrebné dodať, že v konaní ako žalovaný vystupuje správca (ako osobitný procesný subjekt podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii), ktorý je okrem iného povinný obhajovať záujmy všetkých konkurzných veriteľov a nie je potrebné, aby v tomto jeho procesnom postavení bol správca podporovaný účasťou jednotlivých konkurzných veriteľov ako vedľajších účastníkov na jeho strane. K odkazom dovolateľov na iné rozhodnutia NS SR, dovolací súd vyslovil, že ide o rozhodnutia, predmet ktorých bol založený na úplne inom skutkovom základe a inom nároku ako v tejto veci, teda aj posudzovanie vstupu vedľajšieho účastníka vychádza z predpokladov vyplývajúcich z danej súdnej veci“. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR ako dovolací súd sa stotožnil s názorom vysloveným odvolacím súdom, ktorý v uznesení zo dňa 12. januára 2016, č.k. 13CoKR/19/2015-379 zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane žalovaného nepripustil a v odôvodnení uviedol ...„u samotného správcu, ktorý v predmetnom konaní vystupuje v postavení žalovaného, nie je možné konštatovať jeho právny záujem na výsledku sporu totožný so záujmom veriteľov prihlásených pohľadávok. V sporoch vyvolaných konkurzným konaním, teda aj v spore o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, vystupuje správca konkurznej podstaty ako osobitný procesný subjekt, ktorého práva a povinnosti určuje zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Správca je pritom povinný rovnako chrániť záujmy veriteľov, ako aj záujmy úpadcu, a to bez priameho osobného záujmu na výsledku sporu. Pre správcu, ktorý sa účastníkom takéhoto konania stáva na základe osobitnej úpravy v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, tak rozhodnutie v predmetnej veci nemá bezprostredný vplyv na jeho právne postavenie. Nie je preto namieste, aby ako vedľajší účastník na strane správcu vystupoval konkurzný veriteľ, ktorý svoj právny záujem na výsledku predmetného konania odôvodňuje výlučne maximalizáciou rozsahu svojho uspokojenia v konkurznom konaní. Krajský súd je potom názoru, že účasť konkurzného veriteľa ako vedľajšieho účastníka na strane správcu nie je žiaduca, keďže úlohou správcu je okrem iného obhajovať záujmy všetkých konkurzných veriteľov a nie je potrebné, aby v tomto jeho procesnom postavení bol správca podporovaný účasťou konkurzných veriteľov ako vedľajších účastníkov na jeho strane. Ak samotný správca nemá osobný záujem na výsledku sporu, je tým vylúčené vedľajšie účastníctvo popri správcovi, či už tento vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného (uznesenie NS SR sp. zn. 2Obo 115/2009)“.

34. Krajský súd v súvislosti s uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 13CoKR/19/2015 zo dňa 12. januára 2016 poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 15/2019-28 zo dňa 17. januára 2019, v ktorom rozhodnutí ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho, sp. zn. 3Obdo 59/2016 zo dňa 27. apríla 2017, s prihliadnutím na obsah uznesenia krajského súdu ako súdu odvolacieho, sp.zn. 13CoKR/19/2015 zo dňa 12. januára 2016, ktorý bol v dovolacom konaní preskúmaný, dospel k záveru, že zo záverov dovolacieho súdu, týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky, a to otázky prípustnosti účasti sťažovateľky ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, t.j. posúdenia otázky, či sťažovateľka má v danom konaní (nárok o vylúčenie veci z konkurznej podstaty) právny záujem na výsledku konania, nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. V posudzovanom prípade podľa názoru ústavného súdu nemožno hodnotiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako arbitrárne, pretože v jeho odôvodnení sú veľmi podrobne uvedené skutočnosti, ktoré viedli dovolací súd k záveru (v rámci sťažovateľkou vymedzených dovolacích dôvodov), že účasť konkurzného veriteľa ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného - správcu konkurznej podstaty v konaní o vylúčenie veci z konkurznej podstaty nie je prípustná, pretože právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku konania nemôže byť daný len jeho prípadným finančným (majetkovým) záujmom na výsledku konania. Ďalej ústavný súd uviedol, že argumenty uvedené v odôvodnení, ktoré viedli dovolací súd k rovnakým právnym záverom, aké vyslovil krajský súd v dovolaní napadnutom uznesení z 12. januára 2016 (pri úplnom zistení skutkového stavu veci a pri použití správneho právneho predpisu), sú podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizujú, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, preto Ústavný súd SR vyššie uvedeným uznesením sťažnosť obchodnej spoločnosti odmietol.

35. Krajský súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu činnosť najvyšších súdnych autorít, použiteľnú aj pre inštitút intervenienta podľa CSP, (obdoba vedľajšieho účastníka podľa OSP). Intervenient, ktorý oznámil vstup do konania na strane žalovaného z dôvodu právneho záujmu na výsledku konania v tom, že voči úpadcovi Václavů, s.r.o. je veriteľom z titulu prihlásenej pohľadávky a zistenej v konkurznom konaní, je zástupcom veriteľov, je nepochybné, že takýto právny záujem ako zákonná podmienka

vyžadovaná § 81 CSP tu nebol daný. Tým intervenient, ktorý oznámil vstup do konania na strane žalovaného, nemôže mať procesno-právne postavenie intervenienta, preto nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania, z ktorého dôvodu bolo odvolanie intervenienta podľa § 386 písm. b) CSP odmietnuté ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

36. O nároku na náhradu trov konania, spojených s konaním pred odvolacím súdom bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP, ktoré bolo primerane aplikované za použitia Čl. 4 CSP, ak odmietnutím odvolania podaného žalovaným a odmietnutím odvolania podaného intervenientom vystupujúcim na strane žalovaného nastalo na strane týchto odvolateľov procesné zavinenie na tom, keď ich odvolania neboli prípustné, z ktorého dôvodu žalobcom v 1/ a v 2/ rade bol proti žalovanému a intervenientovi vystupujúcemu na strane žalovaného priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.